

Η Ιστορία των Ελλήνων της Γερμανίας

η ιδέα της καταγραφής της Ιστορίας μας χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο (Internet)

Στουτγάρδη, 11.11.2017

Εδώ και αρκετό καιρό συζητιέται τόσο στο χώρο της Ελληνικής Κοινότητας Στουτγάρδης όσο και σε άλλους Ελληνικούς Συλλόγους, π. χ. στην Ένωση Ελλήνων Επιστημόνων (ΕΕΕ.ΒΒ), η ιδέα της καταγραφής της ιστορίας των Ελλήνων της Γερμανίας. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να υλοποιηθεί αν σε κάθε κρατίδιο της Γερμανίας ένας φορέας (Σύλλογος, Κοινότητα ή κάποια Επιτροπή) αναλάβαινε υπεύθυνα να ασχοληθεί με την καταγραφή του ιστορικού των Ελλήνων του δικού του κρατιδίου. Έτσι το σύνολο αυτών των εργασιών θα είναι „Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ“. Ένα τέτοιο έργο δεν μπορεί να έχει αρχή και τέλος. Θα βρίσκεται σε συνεχή επεξεργασία. Μέσω του Internet θα μπορεί ο κάθε Έλληνας να συμμετέχει στην ολοκλήρωση αυτού του έργου, που θα αποτελείται από δύο βασικά κεφάλαια:

- A) Από τα παλιά τα χρόνια μέχρι το ξέσπασμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.
- B) Από το 1940 και μετέπειτα

Στη Στουτγάρδη, όπως βλέπετε από το παρακάτω κείμενο, έχουν γίνει ήδη τα πρώτα βήματα. Έχει συγκεντρωθεί κάποιο υλικό και έχουν γίνει συναντήσεις και ανάλογες επαφές με ειδικούς.

Ο γνωστός στους Έλληνες της Γερμανίας καθηγητής της Ιστορίας στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης κ. Κωνσταντίνος Φωτιάδης, κατά την τελευταία του επίσκεψη στη Στουτγάρδη, το Δεκέμβριο του 2008, βρήκε την ιδέα αυτή σωστή και μας ενθάρρυνε να προχωρήσουμε στην υλοποίησή της.

Την οργάνωση και το συντονισμό αυτής της εργασίας είχε αναλάβει η Ένωση Ελλήνων Επιστημόνων Βάδης Βυρτεμβέργης(ΕΕΕ.ΒΒ). Μεσολάβησε όμως η οικονομική κρίση και η ΕΕΕ.ΒΒ έπρεπε να ασχοληθεί με τα βρώμικα δημοσιεύματα του Γερμανικού Τύπου ενάντια στην Ελλάδα και να τα ανατρέψει.

"Die Griechen haben uns belogen und betrogen" (Theo Waigel, Minister a.D. in einer TV-Sendung)- Σε μια τέτοια προβοκάτσια έπρεπε όλοι οι Ελληνικοί Σύλλογοι της Γερμανίας να δώσουν την ανάλογη απάντηση. Ο Νίκος Γραμμένος, γνωστός γιατρός και συγγραφέας, επηρεάστηκε τόσο πολύ από τα λόγια του Waigel, που αμέσως μετά το τέλος της TV-Sendung, πείρε „μολύβι και χαρτί“ και άρχισε να γράφει. Λίγες μέρες αργότερα ήταν έτοιμο το βιβλίο "Η άλλη Ελλάδα".

Για την ΕΕΕ.ΒΒ το θέμα της κρίσης ήταν η μοναδική δραστηριότητα. Τώρα μπορούμε επί τέλους να ασχοληθούμε με την καταγραφή της Ιστορίας των Ελλήνων της Βάδης-Βυρτεμβέργης. Και τούτο όχι επειδή ξεπεράστηκε η κρίση, αλλά επειδή αποκαλύφθηκαν οι πραγματικές αιτίες της χρεωκοπίας των κρατών.

Μεγάλο ενδιαφέρον για την καταγραφή του ιστορικού δείχνει και η πόλη της Στουτγάρδης (Stadtarchiv Integrationsstelle). Είμαστε σίγουροι πως πολλές κρατικές και μη οργανώσεις καθώς επίσης και μεμονωμένα άτομα ενδιαφέρονται για την αποπεράτωση μιας τέτοιας εργασίας και θα βρουν και τρόπο να την στηρίξουν. Π.χ. μπορούν να βοηθήσουν στην συγκέντρωση υλικού. Δηλαδή: Παλιές φωτογραφίες, μικρές ιστοριούλες από την ζωή των Ελλήνων, διάφορα στατιστικά στοιχεία της Ελληνικής Παροικίας, Ιστορικά Συλλόγων (εθνικοτοπικών, αθλητικών, γονέων και κηδεμόνων κ.ά.). Ιστορίες Ελλήνων που ήρθαν πριν το 1940 ή και πριν 100 και περισσότερα χρόνια.

Αυτό το υλικό θα περαστεί με το όνομα του αποστολέα στο κομπιούτερ (Scanner). Παρακαλούμε τους συμπατριώτες που κατέχουν, ή γνωρίζουν άλλους που κατέχουν τέτοιο υλικό, να συμβάλλουν στην αποπεράτωση αυτής της εργασίας, στέλνοντας το υλικό στην παρακάτω E-Mail- ή ταχυδρομική διεύθυνση. Στόχος μας είναι η συγκέντρωση του υλικού να ολοκληρωθεί στα επόμενα δύο χρόνια και το 2020 να είμαστε έτοιμοι για την εκτύπωση. Εδώ θα χρειαστούμε την βοήθεια των γνωστών μας συγγραφέων και δημοσιογράφων.

Η συγκέντρωση του υλικού είναι μεν το σημαντικότερο και το δυσκολότερο κομμάτι αυτής της δουλειάς, η εργασία αυτή όμως θα έχει και έξοδα για τη δημοσιογραφική επεξεργασία του υλικού καθώς επίσης και για τη μετάφραση του υλικού από τα γερμανικά στα ελληνικά και αντίστροφα. Γι' αυτό θα χρειαστούμε την βοήθεια ειδικών. Και όπως γνωρίζουμε, ο ειδικός κοστίζει. Όμως προς το παρόν τουλάχιστον, προέχει η συγκέντρωση του υλικού.

Για την ΕΕΕ.ΒΒ

Κώστας Καρράς / Θεόδωρος Αλατάκης

konstantin.karras@zplan-online.eu,

Konstantin Karras, [Vivaldiweg 6, 70195 Stuttgart-Botnang](https://www.vivaldiweg.de).

Η συγκέντρωση του υλικού

Παρακάτω δύο παραδείγματα που αφορούν την συγκέντρωση υλικού. Το ένα είναι μια ιστοριούλα και το άλλο το ιστορικό ενός συλλόγου.

Ιστορία από το Ellwangen

Γράφει ο Κώστας Καρράς

Παραμονές Χριστουγέννων του 1963 ο δήμαρχος του Ellwangen, κάλεσε σε χαιρετιστήρια εκδήλωση στο δημαρχείο, όλους τους 300 περίπου Έλληνες εργάτες του εργοστασίου Varta-Pertrix. Πολλές μέρες πριν ο Έλληνας διερμηνέας του εργοστασίου γνωρίζοντας την μεγάλη σημασία αυτής της εκδήλωσης, αλλά και τις „κυριακάτικες στολές“ των συμπατριωτών μας, και θέλοντας επίσης να παρουσιάσει τους Έλληνες της πόλης με την καλύτερη δυνατή εικόνα, τους συμβούλευε να αγοράσουν καινούρια ρούχα και παπούτσια, να λούσουν τα μαλλιά τους, να είναι ξυρισμένοι κτλ. Ο Έλληνας διερμηνέας γνώριζε πως ο τοπικός τύπος θα παρευρίσκονταν στην εκδήλωση και με δημοσιεύματα και φωτογραφίες θα ενημέρωνε την κοινή γνώμη.

Πολλοί Έλληνες άκουσαν τις συμβουλές του διερμηνέα αλλά τα χρήματα δεν έφταναν για όλα. Έτσι την ημέρα της εκδήλωσης είχαμε έναν παρδαλό σε χρώματα και έναν αταίριαστο συνδυασμό παλιών και νέων ρούχων που ανάγκασαν τον Έλληνα διερμηνέα να δώσει πάλι „συμβουλές“ αυτή τη φορά όμως στους Γερμανούς φωτογράφους. „Μόνο οι καλοντυμένοι έχουν φωτογένεια.“

Ο δήμαρχος της πόλης στον ευχαριστήριο λόγο -στην γερμανική γλώσσα, άγνωστη φυσικά για τους Έλληνες, αναφέρθηκε στους μεγάλους προγόνους των Ελλήνων, μίλησε για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, για την γέννηση της Δημοκρατίας στην Αθήνα, για τους ολυμπιακούς αγώνες και για πολλά άλλα. Πάνω από δέκα φορές θα ακούστηκε το όνομα Sokrates. Αυτό το αποτύπωσε καλά κάποιος συμπατριώτης και την άλλη μέρα στο εργοστάσιο πρωί-πρωί πλησιάζει έναν άλλον συμπατριώτη και του λέει. „**Βρε Σωκράτη, που ήσουν χθες βράδυ; Ο δήμαρχος όλο για σένα μιλούσε.**“

Αφιέρωμα στα 60 ΧΡΟΝΙΑ Η Ιστορία της Ελληνικής Κοινότητας Στουτγάρδης Έχει μέλλον ο θεσμός «ελληνική πολιτική κοινότητα»;

Στουτγάρδη, 29.10.2017

Οι πρώτοι Έλληνες εργάτες έφτασαν στην Στουτγάρδη το 1941/1942. Οι περισσότεροι ήρθαν με συμβόλαια ως „Fremdarbeiter“, αφού είχαν περάσει τις ιατρικές εξετάσεις που διεξήγαγαν τα γερμανικά κλιμάκια. Ορισμένα ονόματα από εκείνη την εποχή: Χατζηανδρέου, Γιώργος και Παναγιώτης Παπαηλιού, Γιάννης Κοφτερός, Σταύρος Καραγκούνης, Τάκης Βελισσάριος, Σταμάτης Νισύριος, Χριστόφορος Μπαγιάτης, Ζαφείρης και Χριστόφορος Χριστοφορίδης, Γιώργος Φλιώνης, Ξενοφών-Δάγκας, Χριστόφορος Λουκίδης και Γιώργος Αναιρούσης. Λίγοι είναι αυτοί που είχα την τύχη να γνωρίσω και να συζητήσω μαζί τους. Μιλούσαν για την δύσκολη ζωή που πέρασαν οι ίδιοι ως „Fremdarbeiter“ αλλά και για την ακόμη πιο δύσκολη ζωή που είχαν σταλθεί ως „Zwangsarbeiter“ π.χ. στην πόλη Ballingen, σύμφωνα με τον κ. Αναιρούση.

Μετά το τέλος του πολέμου οι περισσότεροι απ' αυτούς έμειναν εδώ. Οι Αμερικάνοι έβλεπαν τους Έλληνες σαν συμμάχους και τους έδιναν κατά προτίμηση δουλειά στις αμερικάνικες στρατιωτικές μονάδες. Ακόμη και όταν η ελληνική πρεσβεία ζήτησε επίσημα από τους Αμερικάνους νικητές να μεσολαβήσουν και να αναγκάσουν τους Έλληνες να επιστρέψουν στη Ελλάδα, αυτοί, λόγω του εμφυλίου πολέμου που είχε ξεσπάσει στην πατρίδα, κατάφεραν να μείνουν. Απόκτησαν άδεια παραμονής και πολλοί από αυτούς παντρεύτηκαν Γερμανίδες και έστησαν οικογένειες. Η επιστροφή στην Ελλάδα παρέμεινε επιθυμία. Ένας μελλοντικός στόχος που ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε. Στο τέλος του πολέμου εμφανίστηκαν και άλλοι Έλληνες στην Στουτγάρδη. Αυτοί γνώριζαν πολύ καλά τα γερμανικά και οι „ντόπιοι“, οι Fremdarbeiter και οι Zwangsarbeiter δηλαδή, απορούσαν και ρωτούσαν να μάθουν το παρελθόν τους.

Τα όσα γράφονται εδώ για την πόλη της Στουτγάρδης ισχύουν σχεδόν για όλες τις μεγάλες πόλεις της Δυτικής τότε Γερμανίας. Αν όμως παραμείνουμε στα γεγονότα της Στουτγάρδης δεν μπορεί να μην αναφερθούμε στην καθαυτού οργάνωσή των Ελλήνων της διασποράς. που είναι η Ελληνική Κοινότητα.

Δεν έχουν ερευνηθεί όλα τα στοιχεία που περιγράφουν την ζωή και τη δράση αυτών των ανθρώπων μεταξύ 1946 και 1952. Οι πληροφορίες που έχουμε από τους επιζώντες πρέπει να διασταυρωθούν με γραπτά στοιχεία που ίσως βρεθούν στο Bundesarchiv in Ludwigsburg. Το ότι την περίοδο αυτή ιδρύθηκαν δύο ελληνικοί σύλλογοι, δηλαδή ο „Σύνδεσμος Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“ και η „Ελληνική Κοινότητα Βάδης-Βυρτεμβέργης“ είναι αναμφισβήτητα και γραπτά κατοχυρωμένα γεγονότα. Επίσης επιβεβαιώνεται με υπάρχοντα γραπτά στοιχεία η ταυτόχρονη ύπαρξη και των δύο ελληνικών οργανώσεων, τουλάχιστον μέχρι το 1957. Σε ένα Restaurant στην Hasenbergstr. 37, που αργότερα έγινε η γνωστή ελληνική ταβέρνα „Piräus“ ήταν το ελληνικό κέντρο της Στουτγάρδης. Εκεί θα γεννήθηκε και η ιδέα ίδρυσης ενός ελληνικού συλλόγου. Ίσως ιδρύθηκε πρώτα ο „Σύνδεσμος Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“ και αργότερα η „Ελληνική Κοινότητα Βάδης-Βυρτεμβέργης“. Ίσως ορισμένα μέλη έφυγαν από το „Σύνδεσμο Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“ και μαζί με άλλους ίδρυσαν την „Ελληνική Κοινότητα Βάδης-Βυρτεμβέργης“, Σίγουρο πάντως είναι, πως ο πρόεδρος του „Συνδέσμου Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“, Γεώργιος Παπαηλιού έγινε το 1961 πρόεδρος της „Ελληνικής Κοινότητας Βάδης-Βυρτεμβέργης“. Άρα μεταξύ 1957 και 1960 σταμάτησε να λειτουργεί ο „Σύνδεσμος Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“. Πότε ιδρύθηκε, τι καταστατικό είχε, ποια ήταν η κύρια δράση και αποστολή του και πότε και γιατί διαλύθηκε ο „Σύνδεσμος Ελλήνων Βάδης-Βυρτεμβέργης“ θα στέκεται κάπου στα γερμανικά αρχεία. Όσον αφορά την ίδρυση και το έργο της „Ελληνικής Κοινότητας Βάδης-Βυρτεμβέργης“ τα πράγματα είναι πιο συγκεκριμένα. Αυτό που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί είναι η εορταστική εκδήλωση για την 25^η Μαρτίου που διοργάνωσε η νέο-ιδρυθείσα Ελληνική Κοινότητα το 1954. Αυτό σημαίνει, πως, αν όχι νωρίτερα, το αργότερο το 1952 θα πρέπει να ιδρύθηκε η Ελληνική Κοινότητα, ίσως με κάποια διαφορετική ονομασία και ίσως χωρίς την νομική αναγνώρισή της (ε.ν.).

Το 1955 ζούσαν στην Στουτγάρδη 285 Έλληνες. Οι 151 πήραν μέρος στην ιδρυτική συνέλευση, όπου και ιδρύθηκε η Ελληνική Κοινότητα Βάδης-Βυρτεμβέργης με έδρα τη Στουτγάρδη. Στις 6.1.1957 έγινε καταστατική και εκλογική γενική συνέλευση. Γι' αυτό και το έτος 1957 φέρετε σαν έτος ίδρυσης της Κοινότητας Το πρώτο καταστατικό (βλ. κατ-1957.) και το πρώτο ΔΣ με πρόεδρο τον Δρ. Κωνσταντίνο Κυριατζή (βλ. ...). Από το πρωτοδικείο αναγνωρίστηκε στις 22. Μαρτίου του 1958. Με το Βασιλικό Διάταγμα 173 που δημοσιεύτηκε στις 22. Οκτωβρίου 1958 στην εφημερίδα της κυβερνήσεως, η Ελληνική Κοινότητα Στουτγάρδης αναγνωρίστηκε σαν «Ελληνική Κοινότητα χωρίς γεωγραφικά (κοινοτικά) σύνορα». Μόνο τρεις Ελληνικές Κοινότητες έχουν πάρει αυτήν την αναγνώριση. Τορόντο, Μελβούρνη και Στουτγάρδη.

Το στέκι της Κοινότητας παρέμεινε η ταβέρνα „Piräus“ και οι βασικές δραστηριότητές της ήταν οι αγοραπωλησίες αυτοκινήτων. Τα περισσότερα μέλη τότε ήταν έμποροι. Με τον ερχομό νέων μεταναστών ο αριθμός των Ελλήνων αυξάνονταν συνεχώς. Και δεν έρχονταν μόνο άνδρες αλλά και γυναίκες. Τους πρώτους γάμους τους έκανε ένας Ρουμάνος ορθόδοξος παπάς. Το εστιατόριο „Piräus“ δεν μπορούσε πια να παραμείνει στέκι των Ελλήνων. Έτσι με μια κοινή προσπάθεια όπου συμμετείχε το ελληνικό προξενείο, η εκκλησία, τα συνδικάτα και ο Δήμος της Στουτγάρδης βρέθηκαν καινούρια γραφεία στην Rosenstrasse 26.

Το πρώτο καταστατικό (1957) προέβλεπε ένα πενταμελές ΔΣ το οποίο και αποφάσιζε για την εγγραφή νέων μελών. Έπρεπε να έχουν ελληνο-χριστιανο-ορθόδοξο φρόνημα. Με αυτό το καταστατικό έγιναν οι εκλογές το 1959 (πρόεδρος Γεώργιος Βάιλας) και το 1961 όπου πρόεδρος εκλέχθηκε ο άλλοτε πρόεδρος του „Συνδέσμου Ελλήνων“ Γεώργιος Παπαηλιού.

α/α 119 ταυτότητα μέλους του Συνδέσμου Ελλήνων τής Στουτγάρδης και Β.-Β. Φεβρουάριος 1957

Οι μεγαλύτερης ηλικίας συμπατριώτες θυμούνται ακόμη το „Bohnenviertel“. Αυτήν την ελληνική γειτονιά της Στουτγάρδης. Εκεί βρισκόταν από το 1960 το κτίριο της Ελληνικής Κοινότητας.

Με τον μαζικό ερχομό των Ελλήνων μεταναστών, αρχές της δεκαετίας του 1960, άλλαξε η σύνθεση του ελληνικού πληθυσμού της Στουτγάρδης. Λογικό ήταν λοιπόν να αλλάξει και η σύνθεση του ΔΣ της Κοινότητας. Αρχές του 1963 έγινε ριζική αλλαγή του καταστατικού με κοινοτικό και διοικητικό Συμβούλιο (βλ. κατ-1963). Στις εκλογές του 1963 πρόεδρος εκλέχθηκε πάλι ο Γεώργιος Παπαηλιού. Στο 30μελές κοινοτικό συμβούλιο εκλέχθηκαν και νεοφερμένοι Έλληνες εργάτες και μάλιστα τρεις συμπατριώτες Ηλίας Καφημάλης, Λεωνίδας Κοντοζής, και Γρηγόρης Σποριδής στο ΔΣ. Οι συμπατριώτες αυτοί μαζί με άλλους Έλληνες από την περιοχή Στουτγάρδης και την „Νεολαία Γρηγόρης Λαμπράκης“, ίδρυσαν την «Ενιαία Δημοκρατική Παράταξη» που αργότερα μετονομάστηκε Δημοκρατική Ενότητα. Τα μέλη του Δ.Σ., σύμφωνα με το τότε καταστατικό της Κοινότητας, έβγαιναν από μια λίστα. Οι 9 πρώτοι σε σταυρούς αποτελούσαν το Δ.Σ. και μαζί με τους επόμενους 21, σχημάτιζαν το 30μελές κοινοτικό συμβούλιο. Μόνιμη θέση στο Δ.Σ. είχε ο εκπρόσωπος του φοιτητικού συλλόγου και στις συνεδριάσεις μπορούσε να πάρει μέρος εκπρόσωπος του ελληνικού προξενείου και της ελληνικής εκκλησίας. Στις εκλογές του 1965 (7.2.1965) που έγιναν με το κατ-1963 οι αριστεροί υποψήφιοι κέρδισαν την πλειοψηφία στο ΔΣ. Αυτό φυσικά ενόχλησε τα παλιά μέλη τα οποία με κάθε τρόπο προσπάθησαν να ακυρώσουν αυτές τις εκλογές. Ενστάσεις και πάλι ενστάσεις στο πρωτοδικείο, μεσολάβηση του ελληνικού προξενείου και του Έλληνα πρέσβη με στόχο την διάλυση της Κοινότητας και πολλά άλλα. Τελικά το πρωτοδικείο πρότεινε την διεξαγωγή νέων εκλογών οι οποίες και έγιναν στις 18.6.1965. Με μεγάλη διαφορά κέρδισαν και αυτές τις εκλογές οι αριστεροί όπου πρόεδρος εκλέγει ο Στέργιος Φλαμουράκης, αντιπρόεδρος ο Αλέξανδρος Ψάλλας και Γραμματέας ο Χρίστος Καρατσαλος. Στις 10.3.1966 παραιτήθηκε ο Φλαμουράκης και την θέση του πρόεδρου ανέλαβε ο Στέφανος Χυδέας. Ακολούθησαν οι Νίκος Κοντένσης και Δημοσθένης Παπακώστας. Στις εκλογές που έγιναν στις 16.4.1967 πρόεδρος αναδείχθηκε ο Παναγιώτης Λαδόπουλος, αντιπρόεδρος για πρώτη φορά στην μέχρι τότε ιστορία της κοινότητας η κυρία Κατερίνα Πατριανού και γραμματέας ο Ανδρέας Νικάκης. Πέντε μέρες αργότερα στις 21 Απριλίου 1967 η στρατιωτική χούντα κατάργησε την δημοκρατία στην πατρίδα μας και από εκείνη την ημέρα και μετά η Ελληνική Κοινότητα Στουτγάρδης ανέλαβε ηγετικό, συντονιστικό και καθηγητικό ρόλο στον αντιδικτατορικό αγώνα των Ελλήνων μεταναστών σε ολόκληρη την Γερμανία αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Οι επόμενοι πρόεδροι είναι:

Νίκος	Φωτιάδης,
Κώστας	Καρράς,
Μιχάλης	Καρτέρης,
Σοφία	Μαρμαρίδου,
Θανάσης	Κουδωνάς,
Ηρακλής	Τοπαλίδης,

Ζέφη	Βοσιπιδάνου,
Νίκος	Αργυρίου,
Απόστολος	Γούσης,
Σπύρος	Κούρτογλου,
Διαμαντής	Διαμαντόγλου,
Αντώνης	Βασιλείου,
Μαίρη	Τσακαλίδου,
Μαίρη	Καρασαββίδου,
Ελένη	Ταγκαλίδου,
Κυριάκος	Παπαδόπουλος,
Νίκος	Ζυγόπουλος,
Γιώργος	Μητρούσκας και
Χρήστος	Αγγελινούδης,

Η εικοσαετία της ΔΕ

Για μια ολόκληρη εικοσαετία, μέχρι το 1982, το έργο της Κοινότητας έφερε την σφραγίδα της «Δημοκρατικής Ενότητας ή της ελληνικής αριστεράς», Στην περίοδο αυτή ιδρύθηκε και η Ομοσπονδία Ελληνικών Κοινοτήτων (ΟΕΚ) στη πόλη Fellbach το 1966. Πέρα από τις συνηθισμένες δραστηριότητες της Κοινότητας, υλοποιήθηκαν τρεις βασικοί στόχοι: (1) με τον αντιδικτατορικό αγώνα κρατήθηκε στο επίκεντρο της επικαιρότητας το ελληνικό τότε πρόβλημα (1967-1974), (2) με την επιστημονική επεξεργασία και με την πρόταση για γερμανικό σχολείο και ένταξη των ελληνικών μαθημάτων στο γερμανικό σχολικό πρόγραμμα βοήθησε τους Έλληνες γονείς να δώσουν σωστή εκπαίδευση στα παιδιά τους.(1974-1977) και (3) με την αλλαγή του καταστατικού της Κοινότητας (Κοινότητα μόνο Στουτγάρδης και απλή αναλογική) μπήκαν και άλλες παρατάξεις στην Κοινότητα και ολοκληρώθηκε έτσι ο σημερινός θεσμός (1977-1982).

Στην περίοδο της στρατιωτικής χούντας η Κοινότητα διώχτηκε από τα γραφεία της Rosenstrasse 26. Η ευαγγελική πρόνοια που ήταν υπεύθυνη για το Ελληνικό Σπίτι στη Rosenstrasse 26 δεν άντεξε στις πιέσεις του ελληνικού προξενείου. Νέα γραφεία νοίκιασε η Ελληνική Κοινότητα στην Möhringenstrasse. Με το πέσιμο της χούντας και ύστερα από μαραθώνιες και σκληρές διαπραγματεύσεις με το Diakonisches Werk καταφέραμε τελικά να επιστρέψουμε στα παλιά γραφεία. Το 1981 όμως κατεδαφίστηκε το κτίριο στην Rosenstrasse 26 και οι ιδιοκτήτες του νέου κτιρίου, για οικονομικούς, όπως είπαν, λόγους δεν δέχτηκαν να μας παραχωρήσουν χώρους για την στέγαση της Κοινότητας και τελικά μας έστειλαν στο Löwentor. Μακριά από το κέντρο της πόλης και από την γειτονιά μας. Και από τότε η Ελληνική Κοινότητα δεν έχει δικούς της χώρους. Οι επόμενες μετακομίσεις: Landhausstrasse, Hegelstrasse, Reinsburgerstrasse, Dürkheimerstrasse, Krefelderstrasse

Η εικοσαετία της ΠΑΣΚΕΜ

Από το 1982 μέχρι το 2002, αν αγνοήσουμε δυο μικρές διακοπές, είχαμε την εικοσαετία της ΠΑΣΚΕΜ. Με στόχους όπως (1) ελληνικά σχολεία, (2) παλιννόστηση, (3) αναγνώριση των Κοινοτήτων, (4) συμμετοχή στις ελληνικές βουλευτικές εκλογές από τον τόπο διαμονής, κ.ά., κατάφερε η ΠΑΣΚΕΜ όχι μόνο να κερδίσει τις εκλογές, αλλά και να ανεβάσει την μαζικοποίηση σε ποσοστά άνω των 50%.

Το έργο της Κοινότητας συνεχίστηκε και μετά 2002

Διατηρεί π.χ. παρ' όλο που τα οικονομικά της δεν το επιτρέπουν, ένα πολυδάπανο κτίριο και το διαθέτει στους συνταξιούχους για να περνούν και να αξιοποιούν τον ελεύθερο χρόνο τους από το πρωί έως τις 11 το βράδυ.

Διαθέτει δωρεάν τις αίθουσες στους ελληνικούς συλλόγους για συνεδριάσεις.

Στους χώρους της Ελληνικής Κοινότητας γίνονται μαθήματα γερμανικής γλώσσας.

Με την βοήθεια της Ελληνικής Κοινότητας και υπό την ευθύνη του κ. Θ. Αλατάκη, πάνω από 2000 ελληνόπουλα έμαθαν μέχρι τώρα να χειρίζονται το Κομπιούτερ.

Επίσης στην Ελληνική Κοινότητα, μικροί και μεγάλοι, Γερμανοί και Έλληνες μέσα σε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα μαθαίνουν τα πρώτα βήματα συρτάκι και τσάμικο.

Όποιος δεν βλέπει αυτό το έργο είναι «παραταξιακά τυφλός». Και το έργο αυτό το παράγει η ΕΚ χωρίς καμία οικονομική βοήθεια ούτε από την ελληνική αλλά ούτε και από την γερμανική πολιτεία. Το ότι το έργο αυτό δεν καλύπτει όλες τις ανάγκες των Ελλήνων της παροικίας είναι γνωστό. Το ότι η Ελληνική Κοινότητα Στουτγάρδης θα έπρεπε να διατηρεί περισσότερους χώρους σε διάφορα μέρη της πόλης και να τους διαθέτει στους νέους και στους συνταξιούχους είναι επίσης γνωστό. Γνωστό είναι επίσης ότι τα έξοδα ενοικίων και συντήρησης δεν μπορεί να τα αναλάβει η ΕΚΣ. Το ελληνικό αλλά και πολύ περισσότερο το γερμανικό κράτος φέρουν μεγάλη ευθύνη. Ο δυσσαρεστημένος από την δουλειά της ΕΚ Έλληνας, αυτός που κάνει κριτική στο

έργο της ΕΚ και στη χειρότερη περίπτωση γυρίζει και την πλάτη στην Ελληνική Κοινότητα, ξεχνά πολλές φορές τον πραγματικό αίτιον του κακού, που είναι οι δυο κυβερνήσεις. Η ελληνική και η γερμανική.

Κοινότητα χωρίς παρατάξεις ίσον Σύλλογος

Χωρίς να θέλω να κάνω μια επιστημονική ανάλυση και τοποθέτηση γύρω από τις έννοιες «σύλλογος και κοινότητα», πρέπει να γνωρίζουμε πως για την γερμανική νομοθεσία τόσο ο «σύλλογος» όσο και η «κοινότητα» είναι αναγνωρισμένα σωματεία (ΑΣ, εV). Έχουν δηλαδή έναν κανονισμό λειτουργίας (καταστατικό) και ένα ΔΣ που βγαίνει με δημοκρατικές διαδικασίες από τις γενικές συνελεύσεις των μελών.

Αυτό που κάνει τις κοινότητες να ξεχωρίζουν από τους συλλόγους είναι η άνευ περιορισμών συμμετοχή όλων των Ελλήνων της παροικίας και η ύπαρξη των κοινοτικών παρατάξεων. Ακόμη και ο μικρός περιορισμός, δηλαδή η ελάχιστη συνδρομή για την κάλυψη των εξόδων της Κοινότητας θα μπορούσε με μια επίσης ελάχιστη οικονομική βοήθεια από πλευράς της ελληνικής πολιτείας, ένα Ευρώ το χρόνο για κάθε Έλληνα της παροικίας, να μην υπάρχει.

Το έργο των κοινοτήτων εξαρτάται κατά πολύ από το έργο των παρατάξεων. Όταν οι παρατάξεις δουλεύουν σωστά, τότε και το έργο της Ελληνικής Κοινότητας θα είναι σίγουρα θετικό. Όποιος ενδιαφέρεται για την προκοπή της Κοινότητας πρέπει έμμεσα να ενδιαφέρεται και για την σωστή λειτουργία των παρατάξεων και μάλιστα όλων των παρατάξεων. Οι παρατάξεις δεν είναι κάτι το ξεχωριστό αλλά είναι ένα κομμάτι της Κοινότητας. Χωρίς αυτές δεν θα έχουμε Κοινότητα αλλά μόνο σύλλογο. Γι' αυτό όποιος θέλει να διατηρήσει τον θεσμό «ελληνική κοινότητα», έχει όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να κάνει κριτική σε παρατάξεις που εδώ και χρόνια μεταφέρουν τα άλυτα προβλήματά τους στο ΔΣ και ταλαιπωρούν την Ελληνική Κοινότητα. Η κριτική αυτή δεν είναι ανάμειξη στα εσωτερικά μιας παράταξης αλλά ανάμειξη στα εσωτερικά της Κοινοτήτάς μας.

Τα κύρια χαρακτηριστικά μιας κοινοτικής παράταξης

π. χ. Δημοκρατική Ενότητα (ΔΕ)

Η ΔΕ που πρώτα έφερε το όνομα Ενιαία Δημοκρατική Παράταξη (Ε.ΔΗ.Π), είναι η κοινοτική παράταξη που ίδρυσε τις πρώτες Ελληνικές Κοινότητες στην Γερμανία. Η ΔΕ έχει όλα τα χαρακτηριστικά μιας οργάνωσης. 1^{ον} έχει μέλη που πληρώνουν συνδρομή, 2^{ον} διοργανώνει Γενικές Συνελεύσεις μελών, 3^{ον} έχει τοπικό συμβούλιο εκλεγμένο από την γενική συνέλευση των μελών της και 4^{ον} έχει και ένα παγγερμανικό Συμβούλιο που συντονίζει την δουλειά της ΔΕ στο χώρο της Γερμανίας. Το ότι η ΔΕ πολιτικά ανήκει στον αριστερό χώρο, φαίνεται από το ίδιο το πρόγραμμά της και από την μέχρι τώρα δουλειά της.

Οι προτάσεις που γίνονται στο ΔΣ της Ελληνικής Κοινότητας, συζητούνται πρώτα στο τοπικό συμβούλιο της ΔΕ. Εκεί ακούγονται οι διάφορες απόψεις των μελών πάνω στα θέματα της ημερήσιας διάταξης και διαμορφώνεται μια θέση που βρίσκει σύμφωνα τα περισσότερα μέλη της. Αυτή η θέση μεταφέρεται στο ΔΣ της Κοινότητας. Άλλες θέσεις από μέλη της ΔΕ μέσα στο ΔΣ δεν ακούγονται.

Δεν υπάρχει λοιπόν αμφιβολία για την δημοκρατική δομή της ΔΕ και για τις δημοκρατικές διαδικασίες που τηρούνται στη κοινοτική αυτή παράταξη. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει, πως όλες οι αποφάσεις της ΔΕ είναι και σωστές. Ούτε πως δεν υπάρχουν προβλήματα λειτουργίας. Όπως σε όλες τις ελληνικές οργανώσεις έτσι και στην ΔΕ, λείπουν σήμερα τα νέα παιδιά με τις νέες ιδέες και όρεξη για δουλειά. Λείπουν επίσης και τα απαραίτητα χρήματα για την υλοποίηση των νέων στόχων και για το ποιοτικό ανέβασμα της δουλειάς μας.

Οι κοινοτικές παρατάξεις ΠΑΣΚΕΜ και ΕΝΔΕΜ

Δεν θα μου ήταν δύσκολο να δώσω την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Όμως οι Έλληνες της Στουτγάρδης και πολύ περισσότερο τα μέλη της ΠΑΣΚΕΜ και της ΕΝΔΕΜ θα προτιμούσαν να πάρουν απαντήσεις από τους υπεύθυνους των παρατάξεών των. Πάντως αν αυτές οι παρατάξεις δεν έχουν να παρουσιάσουν μια δομή σαν αυτή της ΔΕ, τότε υπάρχει πράγματι πρόβλημα

Έχει μέλλον ο θεσμός «ελληνική πολιτική κοινότητα»;

Η απάντηση δεν είναι εύκολη. Το μέλλον των ελληνικών κοινοτήτων, με την έννοια που δώσαμε παραπάνω, εξαρτάται κατά πρώτο και κύριο λόγο από την ύπαρξη ή μη πολιτικών κοινοτικών παρατάξεων. Και επειδή τις παρατάξεις τις στηρίζουν πολιτικά κόμματα και ένα μεγάλο μέρος των μελών μιας κοινοτικής παράταξης, στην πιο ακραία περίπτωση όλα, είναι και μέλη του κόμματος, μπαίνει κατ' ευθείαν το ερώτημα ύπαρξης ή μη των ελληνικών κομματικών οργανώσεων στην Γερμανία. Αν αυτές εξακολουθούν να υπάρχουν τότε σίγουρα θα υπάρχουν και ελληνικές πολιτικές κοινότητες. Ποιος τελικά ωφελείται από την ύπαρξη ελληνικών κομματικών οργανώσεων στην Γερμανία; Τι όφελος έχει ένα ελληνικό κόμμα ή τι όφελος έχουμε εμείς με το να είμαστε μέλη ελληνικών κομμάτων ή ακόμα και τι όφελος έχει η Ελλάδα και γενικότερα ο Ελληνισμός από την δράση των ελληνικών κομμάτων εκτός του ελλαδικού χώρου;

Βρισκόμαστε στα πρόθυρα ή μάλλον στο δρόμο που μας οδηγεί στην ενωμένη Ευρώπη. Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα ύπαρξης ή μη ελληνικών κομματικών οργανώσεων στον χώρο μας, πρέπει να γίνει

επιστημονική μελέτη. Πάντως ανεξάρτητα από το αν είναι σωστό η όχι να υπάρχουν αυτές οι ελληνικές κομματικές οργανώσεις στην Γερμανία, για να μπορέσουν να επιζήσουν θα πρέπει να προσαρμοσθούν στην εδώ πραγματικότητα. Να ασχοληθούν δηλαδή περισσότερο με την κοινωνία που ζούμε και λιγότερο με την κοινωνία που ονειρευόμαστε.

Αν όμως τα ελληνικά κόμματα τελικά εξαφανιστούν από τον χώρο μας, τότε κατά πάσα πιθανότητα θα εξαφανισθούν και οι ελληνικές πολιτικές κοινότητες. Μια θεωρητική πιθανότητα συνέχισης και διατήρησης του θεσμού «ελληνική πολιτική κοινότητα» από τους Έλληνες που είναι ενσωματωμένοι στην εδώ κοινωνία και κυρίως από αυτούς που είναι μέλη γερμανικών κομμάτων, πρέπει να εξεταστεί.

Γι' αυτό η πρόταση της ΕΕΕ.ΒΒ προς την ΟΕΚ για διοργάνωση ΗΜΕΡΙΔΑΣ με το παραπάνω θέμα, «ελληνική πολιτική Κοινότητα και Ευρωπαϊκή Ένωση» θα καθορίσει το ρόλο των Ελληνικών Κοινοτήτων μέσα στην μεγάλη πατρίδα της Ενωμένης Ευρώπης;

Έτσι λοιπόν αυτοί που τελικά φέρνουν την ευθύνη για το μέλλον του θεσμού «ελληνική πολιτική κοινότητα» είμαστε εμείς οι ίδιοι. Εμείς οι ευρωπαίοι πολίτες. Η επόμενη φωτογραφία έχει συμβολικό χαρακτήρα. Δείχνει το δρόμο. Έτσι σίγουρα θα τα καταφέρουμε.

Ο επιχειρηματίας Κελεμίδης και ο πρόεδρος της ΕΚΣ Αγγελινούδης